

Introit: *Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není! (Žalm 92, 14-16)*

Píseň 640

Modlitba

čtení: Skutky 14, 1-21a

Píseň 570

text kázání: Skutky 14, 21b-28

Bratři a sestry,

kniha Skutků apoštolských je plná úžasných příběhů především z jednoho důvodu. Protože učedníci tam neohroženě a přes všechna protiventství zvěstují evangelium nevěřícím. Kdyby evangelium nevěřícím nehlásali, tak jistě dnes nemáme mnohé tyto podivuhodné příběhy, kdy **Pán dosvědčoval svou milost tím, že jim dával moc konat znamení a zázraky.** A dělo se tak proto, že hlásáním evangelia učedníci naplňovali příkaz Pána Ježíše Krista, *jděte do celého světa a kažte evangelium a já budu s vámi.* Učedníci nám ale také nasazením svých vlastních životů ukazují, jak naléhavá a potřebná zvěst to je. Vždyť evangelium je jediná moc ke spasení lidí. A nejen tehdy, ale i dnes.

I dnes jako tehdy zůstává, bratři a sestry, hlavním posláním církve ukázat na tu jedinou cestu ke spasení, již je Ježíš Kristus. A to všem, kteří ještě nejsou zachráněni. Otázkou ale je, nakolik dnešní církev v porovnání s ranou církví toto hlavní poslání naplňuje.

Na příbězích 14. Kapitoly Skutků můžeme vyzorovat určité **předpoklady, které má mít církev, aby zdravě rostla a plnila své poslání.** A také tím můžeme porovnávat, v čem jsme rané církvi podobni anebo naopak nakolik jsme se jí vzdálili.

První věc, kterou zde můžeme vnímat je **zvěstování evangelia na veřejnosti a na různých místech.** My jsme četli např. o městech **Ikonii, Lystře a Derbe.** V Ikonii a dalších jiných městech **Pavel a Barnabáš zvěstovali evangelium v synagoze.** Bylo to tedy v prostředí, které nebylo křesťanské, ale kde se scházeli zbožní Židé. V Efezu také šel nejprve zvěstovat do synagogy, ale když se tam proti němu mnozí postavili, tak mluvil denně na akademické půdě, v přednáškové síni filozofa Tyranose. A s tím je třeba počítat, že mnozí nás budou odmítat a budou pro evangelium na nás zlí. Ale ti druzí, ti uvěří a budou spaseni a to za to stojí! A jistě známe Pavlovu službu v Athénách, kde rovněž denně hovořil s mnohými lidmi na náměstích a také např. na Aeropagu, tedy místě, kde chodila široká řecká veřejnost k uctívání svých bohů. Jinými slovy, Pavel nečekal, až lidé přijdou za ním, ale šel za nimi on. A také se jim snažil přiblížit, aby ho pochopili, jako např. v těch Athénách, kdy jim řekl: *Přišel jsem vám zvěstovat tohoto neznámého Boha, kterému vy jste tady postavili pomník.* Nakolik jsme Pavlovi podobni my dnes? Jdeme za lidmi my, anebo čekáme, až přijdou za námi oni? Moc se jich nedočkáme, nepůjdeme-li s evangeliem my za nimi. Zvěstujeme evangelium ve svých chrámech a říkáme tomu veřejné prostředí, ale v podstatě o nás moc lidí neví. Samozřejmě předpokladem zdravého růstu církve je **kázání a vyučování Božího slova,** bez toho by to nešlo. To musí být v centru našeho scházení. Ale abychom naplňovali hlavní poslání církve, je potřeba se modlit za to, abychom věděli jakým způsobem se přiblížit různým lidem, jak jim přinést evangelium a samozřejmě jej skutečně zvěstovat.

Když Pavel a Barnabáš, ale i jiní učedníci zvěstovali evangelium veřejně, Pán se k tomu přiznával **mnohými znameními a zázraky.** A je to vskutku tak, že i dnes se většina takových zázraků děje při evangelizačních shromážděních a ne v kostelích. Protože zázraky jsou především doprovodným dosvědčováním Boží moci pro nevěřící. Boží moc ovšem není omezena a máme-li otevřené srdce, může jednat i mezi námi nadpřirozeným a mocným způsobem, zvláště když někdo skutečně potřebuje modlitby za uzdravení.

Tou další a velmi důležitou věcí bylo, že Pavel a Barnabáš **kázali tak mocně,** že mnozí uvěřili. Je důležité se modlit také za současné kazatele, aby jejich zvěstování bylo mocným slovem Božím. Je to zodpovědnost každého z nás. Stane-li se ale zvěstování pouze přednáškou, anebo jen káráním a moralizováním, pak se lidé budou z kostelů spíše vytrácet, než aby přibývali. Prosme proto, aby zvěstování slova Božího bylo vždy v moci Ducha svatého.

Důležitými předpoklady zdravého růstu církve, ale i každého z nás, jsou ovšem také **motivy naší služby**. Zda konáme svou službu pro Pána, anebo svou ctižádost. Zda si žádáme my sami čest a uznání. V tom městě Lystra je při Pavlově kázání zázračně uzdraven chromý od narození. A celé zástupy začali prolašovat Pavla a Barnabáše za bohy a chtěli jim dokonce obětovat. Asi každému dělá dobře, když je poplácáván, jak je šikovný, jak to zvládl, když se dočká uznání, nebo cti. A pokušení být uctíván? To pro někoho může být silný motiv ke konání služby. Je to ovšem motiv, ve kterém není Boží láska a tudíž vede ke krachu. Pavel a Barnabáš důrazně odmítli uctívání svých osob a ukázali jednoznačně, že vše konají ke slávě Kristově.

A zajímavé v tom příběhu je, že ve chvíli, kdy mohli být uctíváni, tak jako kontrast hned na to zažijí i opak. **Objevili se tam Židé, strhli ty, kteří jim předtím chtěli obětovat a začali Pavla kamenovat**. Z tohoto příběhu si můžeme odnést, že předpokladem zdravé církve je i **protivenství**. A naopak církve, která nezvěstuje s ohledem na někoho veřejně evangelium, aby náhodou nikoho neurazila a nedělala si problémy, taková církev není pro Pána moc užitečná. Taková se líbí i ďáblu.

V tomto protivenství ovšem můžeme vidět ještě i jiné věci. **Když už se zdálo, že je Pavel mrtev, vyveklí ho z města. Ale učedníci ho obestoupili**. Najednou se dovídáme, že nebyli s Barnabášem na to zvěstování sami. Ale že je modlitebně i přítomností, což bylo velice důležité, podepřeli druzí. A že tam byla **jednota a zastání**, což demonstrovali tím jednotným obestoupením, aby Pavla ochránili. A jednota a zastání jeden druhého s tím, že sám dávám na trh vlastní kůži, jsou pro zdravý růst církve velmi důležité. A stejně tak důležitá je pro zdravý růst **vytrvalost**. Ačkoliv se zdálo, že je Pavel mrtev, a co musel schytat ran od kamenů, zase vstal a **vrátil se zpět do města**, kde ho před chvílí málem zabili. Řeklo by se, nezmar. Ovšem v této vytrvalosti nám je velkým povzbuzením. Povzbuzením ve chvíli, kdy se nám zdá vše marné a zbytečné. A přece, opravdová víra v Krista Ježíše dává znovu povstat, dává nové síly, staví na nohy a probouzí k životu.

Další důležitý předpoklad zdravého růstu se dozvíme následně z textu. **Pak se vraceli přes ta města, kde zvěstovali evangelium a všude posilovali učedníky a povzbuzovali je ve víře**. Zde máme nádherný příklad pastorače, ale také následné péče o nově uvěřivší. A nutno říct, že pastorače by neměla stát pouze na pastorovi, ale že si potřebujeme v církvi úkoly rozdělit, abychom byli efektivní. To ostatně Pavel s Barnabášem následně dělali. **V každém tom městě ustanovili starší církve**. Tam, kde na to nemohli už stačit, pověřovali další. Čteme tam dále, že **se za učedníky modlili a postili**. Bez modliteb církev i jednotlivý křesťan ztrácí víru i moc Duch svatého, o tom snad ani nemusím více kázat. Ale co s těmi posty? Některé církve mají stanovené posty na určitá liturgická období. Ale to není pravý smysl půstu. **Půst je modlitba na druhou!** Měli bychom proto objevit ten správný rozměr půstu.

Když se Pavel s Barnabášem vrátili do Antiochie, odkud předtím vyšli, **shromáždili církev a vypravovali, co všechno skrze ně Bůh učinil**. Shromáždění církve, být spolu, jako sbor, seniorát, celá církev, je velice důležité a posilující. Bez společného shromáždění církev uvadá. A důležité také je, že oni ostatním **svědčili**. A ostatní skrze tato svědectví byli posíleni. Nebojme se proto vydávat svědectví, je to velkou duchovní posilou druhým.

To poslední, co si ještě můžeme vzít z tohoto textu, **zůstali tam s učedníky delší dobu**. Jak je někdy důležité zůstat delší dobu. Odložit své povinnosti a zůstat třeba ve shromáždění déle. I tohle posiluje zdravě církev.

Bratři a sestry, Pán Ježíš nás povolal ke spasení, ale ještě než přijde, svěřil nám coby služebníkům a hospodářům svou církev, ale i zodpovědnost za tento svět. Zodpovědnost, zda-li posilujeme zdravý růst církve a zda zvěstujeme naléhavě evangelium nevěřícím. Každému dal a dává úkoly podle jeho schopností. Někomu pět hřiven, někomu dvě, někomu jednu. Jak však se svými úkoly naložíme? Až Pán přijde, budeme mu vykazovat počet. Nechť tedy máme co vykazovat. Amen. Píseň 313 Modlitba

Slovo poslání: 1. Timoteovi 2, 1-4

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 411